

Ana Galán

Marea încercare

Ilustrații de Pablo Pino

Traducere din limba spaniolă
de Dragoș Dinulescu

CAPITOLUL I

În sfârșit!

Cale era un puști isteț, bun la sport și voios nevoie mare. Locuia într-un castel și avea tot ce și-ar fi putut dori un copil de vârsta lui: o grămadă de prieteni, un porumbel mesager, o armură ultrașoară (pentru echipa lui de cruciadă), o cameră numai a lui, cu o catapultă la fereastră, niște părinți care-l iubeau nespus și o soră care, la drept vorbind, mai presus de orice, îl cam călca pe nervi.

Dar nu avea și el un dragon al lui.

Era singurul dintre toți prietenii lui care trebuia să meargă în fiecare zi la școală călare pe dragonul lui taică-său.

Și zău dacă mai înghițea așa ceva!

Nu înțelegea și pace bună de ce fusese nevoit să aștepte până la unsprezece ani ca să aibă și el un dragon, numai că așa stăteau lucrurile, iar acolo, în Samaradó, nimeni nu încălca regulile. Nu cu un primar ca Wickenburg, omul cel mai serios, mai nesuferit și mai antipatic din tot satul, dar căruia toată lumea îi dădea ascultare și îi urma poruncile, pentru că era totuși și cel mai înțelept. Și de câte ori nu încercase Cale să-l convingă pe Antón, drăgonarul, să-l lase și pe el să încerce un dragon! Numai că acesta îl refuzase de fiecare dată, spunându-i că nu i-ar fi dat nimănui pe mână primul lui dragon, altfel decât în prezența părinților, în ziua în care ar fi împlinit unsprezece ani.

Iar pentru Cale al nostru, ziua cu pricina venise. În sfârșit!

Fu jos din pat dintr-un salt, coborî scara sărind din trei în trei trepte și avu ghinionul ca la ultima săritură să aterizeze drept pe coada Pinkăii, drăgoana surorii lui, care stătea tolănită și cuminte în timp ce Nerea îi pilea ghearele. Pinka și Nerea erau deopotrivă de feminine și de fandosite, ca niște fluturi pestriți care zburau de colo colo, sprințari nevoie mare, cu toate că, în ceea ce-o privea pe Pinka, drăgoana trebuia să fi cântărit mai mult de vreo două sute de kile.

— Hei, mai cu grijă! strigă Nerea. Ah, și felicitări, apropo. Să vedem dacă acum, că ai mai crescut, o să te mai astâmperi și tu un pic.

— Mulțumesc, spuse Cale, abia uitându-se la ea și continuându-și goana către bucătărie.

— Mamă! Tată! Haideți! Haideți să-mi iau drăgonul! răcni băiatul, alunecând pe podeaua din dale lucioase.

Se izbi de ditamai masa de lemn, dărâmând tot ce se afla pe ea.

Maică-sa zâmbi.

BUF!

— Felicitări, Cale! De data asta, ziua ta de naștere e una cu adevărat specială! îi zise ea și-l sărută. Plecăm imediat, dar mai întâi ai face bine să mănânci și tu ceva. Ca să nu-ți mai spun că nu poți să pleci așa, în chiloți!

— Aoleu!

Cu toată graba lui, uitase să se îmbrace!

Cale înfulecă pe nerăsuflăte o felie de pâine prăjită, dădu pe gât un pahar cu lapte și o tuli înapoi, ca să se schimbe.

Nu trecură nici două secunde, că fu din nou la ușă, gata s-o ia din loc.

Părinții îl așteptau în grădină, călare pe dragonii lor: Kudo, dragonul negru și falnic al lui taică-său, și Karma, tovarășa credincioasă a maică-sii.

Când să se salte pe dragonul lui taică-său, Cale zări apropiindu-se în zbor un porumbel mesager. Îl recunoscuse de îndată. Era unul dintre porumbeii celui mai bun prieten al său, Olecuță. Așa că își înalță brațul, iar porumbelul i se așeză pe el. Cale dezlegă micul sul de pergament prins de piciorul zburătoarei și citi cele scrise acolo:

Felicitări
și mult noroc
cu dragonul!
Olecuță numai
și e-al tău.

Băiatul zâmbi, plesnind de mândrie. Olecuță nu uita aproape niciodată nimic. Nu trecea zi în care să nu pună la cale împreună tot soiul de isprăvi și aproape întotdeauna o scoteau la capăt. Numai cu „olecuță“ răbdare. În mod obișnuit, Cale i-ar fi trimis un răspuns pe loc, numai că de data asta chiar că era grăbit. Mai mult decât atât, nici măcar nu luase cu el colivia cu porumbelul mesager, așa cum făcea de fiecare dată când pleca de acasă. De data asta nu-i mai stătea mintea decât la un singur lucru: noul lui dragon.

Se cocoță pe spinarea lui Kudo și-l întrebă pe taică-său:

— Tată, tu știi cum o să fie?